

er for nogle krav, der skal til, for at man kan opretholde velfærden, eller om regeringen ikke mener, at de huller, der er i velfærden, skal lukkes. Det er jo sådan set her, vi kan komme lidt tættere på den fordelingspolitiske situation.

Finansministeren (Thor Pedersen):

Det er rigtigt, at jeg glæder mig, og jeg vil vende tilbage til det, jeg glæder mig over, som er det nye, og det er diskussionen om, hvor længe kvinder lever. Jeg glæder mig over, at vi er enige om, at kvinder lever længere.

Jeg er også glad ved noget andet, som vi også er enige om, og det er, at kommende generationer får en større velfærd, end vi har i dag – for det er vi også enige om. Kommende generationer – det blev jo også sagt før – bliver mere velhavende, end vi er i dag. De kommer til at opleve en velfærd, som vi ikke kender til, og deres børn kommer til at opleve en velfærd, som de ikke kendte til. Det er altså i virkeligheden en stigende kurve. Herom er vi enige.

Derfor vil jeg gerne sige, at der altså ikke er tale om en manko, der er tale om den politiske opgave: hvordan man ud fra fremtidens retfærdighedsopfattelse fordeler den større kage. For det, der opfattes som ubalance, er, hvis man fastholder den vægtning, man har i dag. Så bliver der en ubalance, fordi der bliver flere passive. Det vil sige, at skal der være balance, skal man f.eks. hæve skatten. Det betyder ikke, at man dér, hvor der bliver taget lidt mere i skat, har mindre, for det, man betaler skatten af, er f.eks. en indkomst, der reelt er dobbelt så høj som i dag. Men vi skal ikke bestemme, hvordan det skal være i 2040 eller 2050. Det skal man da selv beslutte.

Derfor sagde jeg: Er der nogen her, der ville forlange, at man i 1950 skulle have bestemt, hvordan vi skulle betale skat i 2004, eller hvordan vi skulle fordele velfærden, hvad vi skulle prioritere til syge og ældre osv.? Det er uden mening. Det ansvar har spørgeren og jeg og alle andre i Folketinget og dem, der i øvrigt tager del i debatter og er engagerede. Og det ansvar vil jo også skifte over tid. Jeg er ikke sikker på, at man i 2030 vil fordele på samme måde, som vi vil i dag.

Der er nogle andre teser, der går ud på, at jo mere velhavende man bliver, jo mere vil man kræve af naboen. Det tror jeg også man kommer til at diskutere på et tidspunkt. Er det sådan, at uanset hvor velhavende man bliver, og hvor meget man er i stand til at spare op selv og have på

bankbogen, så stiller man alligevel store krav til naboen? Det, der ligger i den betragtning, og som har været historisk, er altså, at mere vil have mere. Det kunne jo være, der kom et tidspunkt, hvor man sagde: Jamen der er mere, end man selv egentlig mener man kan bruge i sit liv, og så kan det godt være, at man stiller færre krav til naboen, og det vil sige, at man i 2050 har et begreb, hvor man siger, at der er noget, man selv betaler for, som i dag måske er gratis. Men den debat hører også hjemme i 2050.

Ole Sohn (SF):

Jeg tror, der er noget, jeg fuldstændig har misforstået. Jeg troede sådan set, at regeringen havde lavet en plan, hvor man lagde sporene for fremtiden. Det er klart, at næste generation skal tilrettelægge deres politik, men vi skal jo lægge nogle spor for den. Det har der været enighed om i Folketinget. Der har været enighed om, at gælden skulle halveres, og regeringen har meddelt Folketinget, at eksempelvis de skattelettelser, der er givet nu, betyder, at man afdrager 20 mia. kr. mindre på statsgælden end planlagt. Men o.k., det er så en korrektion.

Velfærdskommissionen og Det Økonomiske Råd peger på, at der skal være en øget arbejdsstyrke, for at de spor bliver lagt ud og den linje kan holdes. De er så lidt uenige om, om det er 270.000, der mangler, eller 146.000. Regeringen mener, det er 50.000-60.000. Men ikke engang de 50.000-60.000 har regeringen jo givet svar på hvordan man vil finde.

Derfor er mit spørgsmål: Hvad agter regeringen egentlig at gøre for at leve op til de spor, man selv har ønsket at lægge ud? Eller skal man konstatere, at regeringen endegyldigt har begravet 2010-planen?

Finansministeren (Thor Pedersen):

Vi er jo fuldstændig enige med regeringen ... det er vi selvfølgelig – vi, som dronningen ville sige. Vismændene er enige med regeringen, og regeringen er enig med vismændene i principperne for den middelfristede fremskrivning, Danmark 2010, som ikke stopper i 2010, men som i virkeligheden har en lang profil, der jo går frem over tiden. Den stopper jo ikke, den holdbarhed.

Der har regeringen selv lagt nogle forudsætninger ind om en begrænset vækst og en tilvækst i beskæftigelsen på 50.000-60.000. Det er regeringens mål. Det er ikke noget, vi får at vide er en forudsætning; det er det, vi selv har lagt ind, og som vi ønsker at øge beskæftigelsen med